

Áttörheti-e az egészséges ivóvízhez való alapjog a szerződési akarat szabadságát és a beruházások számveteli kérdéseit? Avagy: Miért nincs már megint vizem?

A Víz Világnapjának közeledtével egy sajátos új problémakörre szeretnék rámutatnia, mely az utóbbi időben rendkívül megszaporodott az ügyvédi irodám gyakorlatában:

Akik ismerik az írásaimat, vagy egyszerűen visszakövetik az itt megjelent cikkeimet (pld: , láthatják, hogy a 2022. környékén több írásomban is foglalkoztam azzal, hogy milyen kötelezettségei vannak az ellátásért felelősnek (állam vagy önkormányzat), illetve a szolgáltatónak akkor, ha a felhasználó csatlakozni kíván az víziközműhálózathoz.

A cikke alapjául szolgáló jogesetek lényege általában az volt, hogy magánberuházó létrehozott víziközművet (tipikusan vezetékhálózatot), de annak átvételét az érintett ellátásért felelős a hálózati kapacitás hiányára hivatkozással megtagadta, illetve az érintett víziköznű szolgáltató az települési önkormányzat hozzájárulásához kötötte a csatlakozás lehetőségét.

Az egyik nagy port felkavaró ügy a budapesti agglomeráció egyik településén történt, ahol a lakópark tulajdonosa létrehozta a rendszert, de az adott települési önkormányzat (röviddel az önkormányzati választások után) megtagadta a rendszer tulajdonba vételét, annak ellenére, hogy az korábbi testület annak létrehozását jóváhagyta, ráadásul az adott területen működő engedélyes víziközműszolgáltató cég még el is ismerte, hogy az így kialakított új hálózatnak a biztonságos ellátáshoz szükséges kapacitás rendelkezésére áll.

Utóbb kiderült, hogy az önkormányzat az víziközmű átvételt azért tagadta meg, mert „árukapsolásként” azt összekötötte a közvilágítás, illetve a belső úthálózat kialakításának kérdésével, és a kérdést „csomagban” szerette volna kezelni.

Az ügy vége - az abban ártatlan ingatlan tulajdonosok nagy megnyugvására, - egy jogerős ítéletablai döntés volt, amelyben a Közigazgatási Hivatal keresetére a Bíróság megállapította az érintett területre a települési önkormányzat mulasztását az ellátási kötelezettség vonatkozásában, és a szolgáltatás biztosítására kötelezte az önkormányzatot.

Ennek az esetnek a kulcsa azonban az volt, hogy a víziközművek felügyeletét ellátó Magyar Energetikai és Közműszabályozási Hivatala (MEKH) a beruházó által létrehozott létesítményeket víziközművekké nyilvánította, miután a beruházó úgy nyilatkozott, hogy a beruházást befejezte, azt üzembe helyezte és át kívánja adni.

Meg kell jegyezni, hogy ez egy közigazgatási per volt, tehát a per tárgya nem az volt, hogy a beruházó és az ellátásért felelős önkormányzat között a bíróság hozza létre a szerződést, hanem annak a jogszerűégi vizsgálata, hogy a Közigazgatási Hivatal jogszerűen állapította-e meg, hogy az adott önkormányzat az Önkormányzati törvény (Mötv.). 140.§-a értelmében mulasztást követett-e el. Az alábbiakban látni fogjuk, hogy ennek lényeges jelentősége van.

A jelen cikk tárgya ezzel szemben az a sajátos eset, amikor az önkormányzat és a víziközmű szolgáltató is kész lenne a már megépített rendszer átvételére, de azt a beruházó nem kívánja valamiért átadni az ellátásért felelős tulajdonába, és a víziközmű szolgáltató üzemeltetésébe,

hanem azt egyszerűen próbaüzemen tartja, közben nem enged arra másokat csatlakozni úgy, hogy az így kizárt felhasználóknak nincs is műszaki lehetősége a gerinchálózatra történő rákapcsolódásra.

Egyik vidéki nagyvárosban történt meg például, hogy a magánberuházásban megvalósult hálózathoz történő csatlakozásért a beruházó „csatlakozási díjként” jelentős összeget követelt, sőt maga az önkormányzat is azzal a feltétellel adott engedélyt a csatlakozáshoz (mondjuk ilyen engedély egyébként jogszerűen nem is létezik), hogy ha a felhasználó a kérelméhez csatolta a magánberuházó igazolását, hogy az extrém „csatlakozási díjat” a magánberuházó számára kifizette.

(Ebben az esetben egyébként a MEKH jogsértést állapította meg, és az önkormányzatot eltiltotta az ilyen magatartástól)

Ennél cifrább az az eset, amikor a magánberuházók felismerik, hogy szolgáltatási monopóliumot szerezhetnek, és elkezdnek közszolgáltatóként funkcionálni.

Az ingatlan fejlesztők, beruházók stb. általában a „fogd a pénzt és fuss” elvét követik, tehát az ingatlan fejlesztés befejezését követően a garanciális kötelezettségeket egy jobb sorsra érdemes cégnek adják át, az ingatlannal kapcsolatos ügyes-bajos dolgaikat a közös képviselőkre, vagy a tulajdonközösségekre bízják, és az adott fejlesztést végrehajtó projekt céget villámgyorsan megszüntetik „biztos, ami biztos” alapon.

Az utóbbi időben viszont egyre gyakoribb jelenség, főleg ipari parkok esetében, hogy a fejlesztési területet nem adják át közterületként, hanem a kivitelezett közművekkel együtt magántulajdonban tartják. Ebben az esetben az ingatlan (ingatlanok) tipikusan egyetlen bekötési ponttal rendelkeznek, amelynek szerződött felhasználója maga az ingatlan tulajdonosa.

Fontos tudni, hogy a víziközmű szolgáltató felelőssége és érdeklődése csak a szolgáltatási pontig terjed, a belső hálózathoz nincs köze, és nem is érdeklí. Ez alól az egyetlen kivételt a társasházi albetétek almérői és a társasház főmérője jelenti, de ez egy másik kérdés, amire nem térek most ki.

Ami lényeges, hogy a belső hálózaton belül a tulajdonos annyiért adja a víziközmű szolgáltatást amennyiért akarja, és nem köti a Víziközmű törvény (Vksztv.). Különösen új építésű lakóparkok esetében nagyon ajánlott egy ilyen jogterületen tapasztalattal rendelkező ügyvéddel ellenőriztetni a szerződést, amelyben tisztázásra kerül, hogy kinek a tulajdonában állnak az ingatlanokat ellátó közművek, és ahhoz milyen mértékben köteles hozzájárulni, illetve a közszolgáltatást nyújtó milyen karbantartási és fenntartási kötelezettséget vállal. Ilyen eset pld., ha a fejlesztési területen belül eladott házak, lakások a vevők tulajdonában kerülnek, de a területen az utak és az alattuk húzódó közművek nem kerülnek átadásra az önkormányzatnak, így azok tulajdonosa szabhatja meg a feltételeket.

A két esetcsoport közül a második, tehát az, amikor egy belső hálózat kerül kialakításra magánterületen, gyakorlatilag legálisnak tekinthető. Mivel nem közterületről van szó, így a víziközművé nyilvánításnak kevés az esélye. A közművek tulajdonosának „basáskodása”

ellen legfeljebb a fogyasztóvédelmi jogszabályok, illetve a versenytörvény eszközeit lehet igénybe venni.

Az első esetben, amikor a beruházó létrehoz egy víziközművet, de azt nem adja át az önkormányzatnak, ott a beruházó lényegében a legalitás szélén imbolyog.

Tipikusan ilyen, amikor nem egy belső hálózatot hoz létre a beruházó, csak egy vezetékszakaszt, ezen belül is különösen jellemző, hogy csak egy bővítést hajt végre, amellyel a már meglévő víziközmű hálózatot meghosszabbítja a saját ingatlana ellátása érdekében.

Fontos kérdés, hogy ilyen esetben a magánberuházásban megvalósított mű (tipikusan vezeték) nagyobb részt közterületen, vagy egyébként állami vagy önkormányzati területen haladjon át.

A probléma megértéséhez tisztáznunk kell a víziközmű fejlesztés fogalmának alapjait:

A víziközmű fejlesztés fogalmába beletartozik a víziközmű beruházás is, amely új víziközművek létrehozását jelenti.

A víziközmű fejlesztés alapvetően az ellátásért felelős feladata, amely tehát csak az állam vagy az önkormányzat lehet.

A víziközmű beruházás létrehozásának alaptípusa, hogy az önkormányzat vagy az állam, mint beruházó, új víziközműveket hoz létre, amelynek forrása egyrészt a szolgáltató által beszedett víziközmű fejlesztési hozzájárulás, valamint az esetlegesen igénybe vett támogatások (EU, vagy kormányzati stb., illetve az önerő). Ezek a művek az üzembe helyezésükkel automatikusan az ellátásért felelős tulajdonaként kerülnek számvitelileg aktiválásra, és azonnal az szolgáltató üzemeltetésébe kerülnek.

Tekintettel azonban arra, hogy az elmúlt évek során az ellátásért felelősök, így elsősorban a települési önkormányzatok pénzügyi lehetőségei nem voltak elegendőek az igényelt beruházások végrehajtásához, és mára az uniós támogatások is elapadtak, ezért egyre nagyobb teret kapnak, és feltehetően a jövőben még nagyobb szerepet fognak játszani, az ún. 3. személyek által végezett beruházások.

A Víziközmű törvény 8. § lehetővé teszi, hogy az ellátásért felelős állam, önkormányzat (ebből a szempontból ugyanide lehet sorolni a még itt-ott létező önkormányzati társulásokat is), illetve a maga a víziközmű szolgáltató mellett, 3. személy (természetes személy és jog személy egyaránt) is létrehozzon új víziközműveket.

A 3. személy által létrehozott beruházások speciális esete a víziközmű társulatok esetköre, amelyek a Vízgazdálkodási törvény (Vgtv.) hatálya alá tartoznak. A víziközmű társulatok által létrehozott beruházások helyzete jogilag jól szabályozott, mivel itt nem kérdés a létrehozott víziközművek tulajdoni helyzete, ugyanis a Vgtv. eleve kimondja, hogy a megépült mű szolgáltatásra alkalmas állapotban átadásra kerül az állam vagy az önkormányzat javára. Az ellátásért felelős átvételi kötelezettsége, és a víziközmű szolgáltató hozzájárulása itt nem lehet kétséges, mivel a törvény mindkettő részvételét biztosítja már az alapítás folyamatába is.

Minden más személy (beleértve az egyéni vállalkozót, építőközösséget, polgári jogi társaságot, gazdasági társaságot stb.stb.) víziközmű beruházására az a szabály vonatkozik,

hogy létrehozhat ugyan víziközművet, azt azonban az üzembe helyezést követően az ellátásért felelősnek kell átadnia.

Az átadás nem választási lehetőség, a törvény kijelentő módot használ, viszont a köztudattal, és főleg a NAV álláspontjával ellentétben, a törvény egyáltalán nem teszi kötelezővé, hogy a beruházó az így létrehozott víziközművet ingyen adja át az ellátásért felelősnek. A Vksztv. jelen munka elkészítésekor hatályos rendelkezései csak azt a kedvezményt adják meg a beruházó számára, hogy ha az elkészült művet ingyen adja át, akkor adózás során a közcélú adományra vonatkozó rendelkezéseket alkalmazhatja, vagyis az átruházás ÁFA mentes lesz. Ugyanakkor az jogszabály jelenlegi szövege azt is előírja, hogy az átruházásról szerződést kell kötni.

A törvény tehát a következőket rögzíti:

- 1.) 3. személy új víziközművet csak ez ellátásért felelős előzetes engedélyével létesíthet
- 2.) Az ellátásért felelős csak abban az esetben tagadhatja meg az átvételt, ha az nem felel meg a Vksztv. -nek a víziközművekre vonatkozó specifikumjainak (ezek közül itt a legfontosabb, hogy nincs kizáró tényező ilyen például a vízjogi engedély meglétének kérdése, amely viszont összefügg a 3. ponttal)
- 3.) Az elkészült művet az üzembe helyezés időpontjával kell az ellátásért felelősnek átadni (a Vksztv. nem határozza meg konkrétan, mi az üzembe helyezés időpontja: ez több egymásba kapcsolódó engedélyezési folyamatot jelent, beleértve a sikeres próbaüzemet is, amelynek eredményeképpen a létesítő vízjogi üzemeltetési engedélyt kér a Hatóságtól)
- 4.) Az átadásról szerződést kell kötni (A jogszabály nem határozza meg, hogy mennyi időn belül kell a szerződést megkötni. A határidő kérdésében arra támaszkodhatunk, hogy a vízjogi üzemeltetési engedéllyel már csak az engedélyes szolgáltató rendelkezhet tehát az műszaki átadás-átvétel határidőjétől számíthatjuk a szerződéskötési határidőt)
- 5.) Az átadás lehet ingyenes vagy ellenérték fejében történő. (Az utóbbi esetben tehát a feleknek van egy alkuja az árral kapcsolatban), mármint kérdés, hogy ha a Felek nem egyeznek meg, akkor ezt kinek lehet felróni, egyáltalán fel lehet -e róni?

A jogszabály kijátszásának legegyszerűbb módja az itt felsorolt feltételek manipulálása: A beruházó nem jelenti készre a művet, és nem végzi el a műszaki átadás átvételi eljárást, hanem a beruházást befejezetlen beruházásként tartja nyilván könyveiben.

Természetesen felmerül a kérdés, hogy ebben neki mi érdeke lehetne, hiszen a vízre neki is szüksége van?

A megoldás a „próbaüzemen tartás”.

A próbaüzem sikeres befejezése ugyanis feltétele a „készre jelentésnek”, és a műszaki átadás átvétel, majd a vízjogi üzemeltetési engedély megkérésének. Ugyanakkor a próbaüzemhez az engedélyt (ami nem engedély, hanem egy határozat) a Hatóság érdemi vizsgálat nélkül megadja, hiszen annak éppen az a lényege, hogy az üzemeltetési problémákat feltárja.

Így próbaüzem alatt az ellátás biztosított (van víz). Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy a próbaüzem csak határozott időtartamra adható meg, ugyanakkor nincs arra vonatkozó jogszabályi korlát, hogy a próbaüzemet hány alkalommal lehet meghosszabbítani!

Bár kétségtelen, hogy a folyamatnak valahol azért kell, hogy legyen vége, azért az mindenki számára nyilvánvaló, hogy mindez nemhogy hónapokig, de évekig húzható folyamat, és ha az a cél, hogy a másik felet arra kényszerítsük, hogy extra díjat fizessen a csatlakozásért, esetleg víziközmű szolgáltatás hiányában adja el a telkét áron alul, akkor ez egy kiváló megoldás lehet.

A fentiekén kívül van még egy legális megkerülése a Vksztv. rendelkezéseinek: Mindig elfelejtjük, hogy nem csak ivóvíz létezik, hanem pld. ipari víz is. Az ipari víz nem tárgya a Vksztv-nek, mivel az csak ivóvíz szolgáltatásra vonatkozik. A víziközművek másodlagos tevékenységként adhatnak el egyszerű kereskedelmi tevékenységként ipari vizet. Az ipari víznek ugyanakkor nincs vegyi specifikációja úgy, mint az ivóvíznek, tehát nincs akadálya annak sem, hogy az ipari víz „ivóvízminőségű” legyen.

Ha egy felhasználó az általa létesített vezetéken ipari vizet vásárol, akkor nincs olyan jogszabály, amely arra kényszerítené, hogy azt adja át az ellátásért felelős tulajdonába, ugyanakkor annak nincs jogi akadálya, hogy egyedi üzemeltetési szerződést kössön a közszolgáltatóval ennek az „iparivíz” vezetékek az üzemeltetésére. (Ilyen esetben viszont a felhasználót nem védi a hatósági ár, és a szolgáltató is olyan áron adja a szolgáltatásait (pld. karbantartás, hibaelhárítás stb.) amilyenén akarja.

Joggal merül fel a kérdés, hogy akkor mégis mit tehet felhasználó?

A megoldás, ha van egyáltalán, akkor azon múlik, hogy az érintett vízi létesítmény víziközművé nyilvánítható-e?

A Vksztv. lehetővé teszi, hogy egy magánberuházásban létrejött vízi létesítményt a MEKH kérelemre vízközművé nyilvánítsa.

Ennek két előzetes feltétele van:

Az érintett vízi létesítmény legalább 25 lakossági felhasználó ellátását biztosítja.

Itt két feltételnek kell teljesülnie: egyrészt a felhasználónak lakossági felhasználóknak kell lennie (fontos: a társasház is az), másrészt a kérelem előterjesztésekor ezeknek a bekötéseknek már fent kell állnia. Arra tekintettel nem fogja a MEKH víziközművé nyilvánítani, hogy felhasználók „szeretnének” csatlakozni.

Ugyanakkor ez nem azt jelenti, hogy 25 ingatlanra kell csatlakoznia, hiszen ha egy ingatlanon 1 főmérő és 24 mellékmérő van lakossági felhasználókkal, akkor a feltétel teljesült.

A MEKH-nek joga van arra is, hogy víziközművé nyilvánításon olyan vezetékszakaszt, a gerincvezetékig a bekötési pontig, amelynek nyomvonala többségében állami vagy önkormányzati tulajdonban álló ingatlanon halad át.

A problémát az jelenti, hogy ennek az eljárásnak a kezdeményezésére jogosultak körét (azok akik kérhetik a víziközművé nyilvánítást) a Vksztv. erősen korlátozza, elsősorban

- 1.) Az ellátásért felelős,
- 2.) Az érintett önkormányzat (a kettő nem esik mindig egybe az ellátásért felelőssel)
- 3.) A létesítmény tulajdonosa,
- 4.) és az üzemeltető (vízközmű szolgáltató) személyében.

Ha egy művet azért kell vízi közművé nyilvánítani, mert legalább 25 lakossági felhasználó ellátását biztosítja, akkor csak az itt fentebb felsorolt személyek kezdeményezhetik az eljárást, tehát éppen azok a felhasználók nem rendelkeznek ezzel a jogosultsággal, akik a rendszerre akarnak csatlakozni, vagy már csatlakoztak rá és emiatt sérelmet szenvednek.

Még rosszabb a helyzet abban az esetben, amikor egy vezetékszakasz víziközművé nyilvánítása a kérdés. Ebben az esetben ugyanis az eljárást kizárólag az ellátásért felelős kezdeményezheti az eljárást.

Ha a MEKH az érintett létesítményt víziközművé nyilvánítja akkor, ahogy a hivatkozott 3.Kf.700.463/2023/5. ügyben is történt, kérelemre a Közigazgatási Hivatal a Mötv. 140.§ (1) b. pontjára hivatkozással törvénysértő mulasztást állapít meg, mivel a Mötv. 13. § (1) bekezdés 21. pontja a helyben biztosítható közfeladatok körében ellátandó helyi önkormányzati feladatként határozza meg a víziközmű-szolgáltatást, amennyiben a víziközmű-szolgáltatásról szóló törvény rendelkezései szerint a helyi önkormányzat ellátásért felelősnek minősül.

Érdekes kérdés viszont, hogy mi történik, ha az ellátásért felelős már nem a települési önkormányzat hanem a Magyar Állam, illetve a képviseletében eljáró Nemzeti Vízművek Zrt.? Legjobb tudomásom szerint ilyen eljárásra eddig még nem került sor

Mi történik viszont abban az esetben, ha az érintett vízi létesítmény víziközmű nyilvánítását az itt felsorolt személyek egyike sem kezdeményezi, mert nem érdeke vagy egyszerűen nem érdekli?

Természetesen célszerű ilyenkor az összes hatáskörrel rendelkező hatóságot panaszokkal elárasztani, mint ahogyan a hivatkozott 3.Kf.700.463/2023/5. számú ügyben is történt.

Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény XX. cikk (2) bekezdése szerint az egészséges környezethez való alapjogon belül az ivóvízhez való hozzáférés egy alapjog, ezért alapjogi sérelemre hivatkozással érdemes az Állampolgári jogok országgyűlési biztosához (ombudsmanhoz) folyamodni.

Ugyanezen érvekre hivatkozással – tapasztalatom szerint sokkal hatásosabb – érdemes a Ügyészséghez folyamodni és polgári ügykörön belül kérni az eset kivizsgálását.

Ezek a panaszbeadványok csak opcionális megoldások, mivel az érintett intézmény mérlegelésén múlik, hogy fellép-e a jogsértő ellátásért felelőssel szemben.

Kérdés, hogy a jog ad-e valamilyen kézzel fogható fegyvert a sérelmet szenvedett felhasználó kezébe?

Sajnos a Vksztv. a víziközművé nyilvánítás folyamatát opcionális lehetőségként határozza meg az erre jogosult személyek részére, és nem kötelezettségként. Ennek alapján az önkormányzatot törvényességi keretek között nem lehet arra kényszeríteni, hogy indítson a MEKH előtt eljárást egy vízi létesítmény víziközművé nyilvánítása érdekében.

Az is nyilvánvaló, hogy kívülálló harmadik személyként nem lehet a bíróságtól kérni, hogy az ellátásért felelős és a beruházó között hozza létre az átadás-átvételi szerződést.

Véleményem szerint ebben az esetben – a jogon kívüli, politikai lépéseken kívül – egy lehetőség marad.

Ahogy látható a víziközművé nyilvánítási eljárás megindítása az önkormányzat részéről mérlegelési jogkörben hozott döntés (általában sokkal inkább hallgatás)

Amennyiben az önkormányzat nem válaszol az erre vonatkozó megkeresésre, akkor a Kormányhivataltól lehet kérni, hogy vizsgálja meg, hogy a mérlegelési jogkörében eljárva az önkormányzat helyesen gyakorolta-e a jogait? Ilyen esetben a Kormányhivatal nem utasíthatja az önkormányzatot, hogy abban, hogy milyen döntést hozzon, de arra igen, hogy hozzon érdemi döntést, és azt indokolja meg.

Ha az eljárás eredményeként ez a döntés végül megszületik, akkor már indítható az önkormányzat ellen közigazgatási per, amelyben vitatható, hogy az eljárás sértette e felhasználó tisztességes eljáráshoz fűződő jogait.

Látható tehát, hogy bár a folyamat nem reménytelen, de az is hogy egyáltalán nem gyors.

A megfelelő jogi megoldás – mint számtalan esetben – itt is a jogalkotói korrekció lenne, amely a szabályozással egyszerűen nem adna lehetőséget az ilyen jogszituációk kialakulására.

kelt: Budapest, 2026. 03. 16.

Dr. Szabó Iván LL.M

[21] A mulasztási perben nem képezhette a vizsgálódás alapját, hogy a víziközmű jelenleg kinek a tulajdonát képezi, kizárólag annak volt jelentősége, hogy a Mötv. 140. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt a törvénysértő mulasztás megvalósult-e. Márpedig amennyiben a MEKH valamely nem állami vagy önkormányzati tulajdonú vízilétesítményt vízközműnek minősít, megnyílik az ellátásért felelősnek a Vksztv. 5/F. § (2) bekezdés a) pontjában rögzített joga- és kötelezettsége, hogy a víziközmű-szolgáltatás infrastrukturális feltételeinek megteremtése körében a nem állami vagy önkormányzati tulajdonban álló víziközmű tulajdonjogát megszerezze. A Vkszt. 5/F. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az infrastrukturális előfeltételek megteremtése körében az ellátásért felelős víziközművet létesít és tart fenn, a nem önkormányzati vagy állami tulajdonban álló víziközmű tulajdonjogát megszerzi. Az 5/F. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott tulajdonjogot a szóban forgó víziközmű-rendszer működtetési feladatainak optimalizálása és a víziközmű tulajdonnak a törvényben meghatározott tulajdoni státusza érdekében az érdekelt ellátásért felelősnek (állam vagy önkormányzat) kötelező jelleggel, kógens módon kell megszereznie. Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy nincs tételesen jogszabályi rendelkezés, amely az alperes kimentésére alkalmas lenne.

[22] A Mötv. 13. § (1) bekezdés 21. pontja helyben biztosítható közfeladatok körében ellátandó helyi önkormányzati feladatként határozza meg a víziközmű-szolgáltatást, amennyiben a víziközmű-szolgáltatásról szóló törvény rendelkezései szerint a helyi önkormányzat ellátásért felelősnek minősül. A Vksztv. 1. § (1) bekezdés c) pontja rögzíti az ellátási felelősség elvét: e törvényben meghatározottak szerint az állam vagy a települési önkormányzat (a továbbiakban együtt: ellátásért felelős) kötelessége és joga gondoskodni a közműves ivóvízellátással és a közműves szennyvízelvezetéssel és -tisztítással kapcsolatos víziközmű-szolgáltatási feladatok elvégzéséről.